

РЕШЕНИЕ

№ 6436

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5838** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Сигма Голд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], ул. Х. Ч., № 5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя Р. Н. Д. срещу РА № Р-22221419002951-091-001/09.01.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията - органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с Решение № 496/21.04.2023г. на Директор на Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 14149.12 лв., произтичащи от начислен ДДС за данъчен период м.03.2019г. и м.04.2019г.

Жалбоподателят релевира доводи, че ревизионният акт е необоснован, основан на предположения, при липса на анализ на ангажираните доказателства. Твърди се, че в хода на ревизионното производство са представени достатъчно доказателства от които се установявали, че предоставените по силата на договорни отношения с „Шел България“ ЕАД на транспортните дружества – превозвачи „Ш. карти“ за зареждане на гориво, били издадени на името на дружеството, но в тях били вписани регистрационните номера на превозните средства, ползвани и включени в лицензите на транспортните фирми и по този начин транспортните фирми, получавали

по-евтино гориво, за осъществяването от тях курсове, поради факта, че за общото заредено количество гориво „Сигма голд“ ЕООД, получава, отстъпки от „Шел България“ ЕАД. Излага доводи, че не е налице хипотезата на чл. 92 от ЗАДС. Безспорно било, че дружество жалбоподател, не притежава нито лиценз за доставка или за търговия с горива, нито пък е лицензиран складодържател, по смисъла на ЗАДС, за да може да фактурира/префактурира, сделките с горива. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на Ревизионен акт Р-22221419002951-091-001/09.01.2020 г., потвърден с Решение № 496/21.04.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна политика“ /„ОДОП“/ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, в частта, в която са определени допълнителни данъчни задължения и се начислява данък по ЗДДС в размер на 14149.12 лв. Претендира разности по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата и иска отмяна на РА като незаконосъобразен и противоречащ на материалния закон. Представени по делото са и писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разности в производството по делото, включително юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. З., заявява становище за неоснователност на жалбата, като счита оспорения РА за правилен и законосъобразен. Моли да се вземат предвид съображенията, изложени в решението на ОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София-град, III отделение, 80 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221419002951-020-001 от 08.05.2019 г., връчена по електронен път на 20.05.2019 г., изменена със Заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221419002951-020-002 от 05.06.2019 г., № Р-22221419002951-020-003 от 18.07.2019 г. и № Р-22221419002951-020-004 от 13.08.2019 г. и №Р-22221419002951-020-005 от 17.09.2019 г., издадени от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., с която е възложено извършването на ревизия на „СИГМА ГОЛД" ЕООД, за установяване на задълженията по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.03.2019 г. и м.04.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221419002951-092-001 от 01.11.2019 г. връчен електронно на ревизираното лице на 04.11.2019 г.

Ревизията приключила с РА № Р-22221419002951-091-001 от 09.01.2020 г., издаден от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. ръководител на ревизията. С оспорения РА на „Сигма Голд“ ЕООД за ревизираните данъчни периоди е установен ДДС за внасяне в размер на общо 14149.12 лв.

В хода на ревизионното производство с оглед проверка спазването на изискванията на

ЗДДС, органът по приходите е връчил на ревизираното лице искания за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № Р-22221419002951-040-001 от 20.05.2019 г. и изх. № Р-22221419002951-040-002 от 11.06.2019 г. Изискани са първични, счетоводни, платежни, търговски и други документи, както и справки, касаещи дейността му. В отговор такива са представени от страна на дружеството жалбоподател.

При извършените проверки и предприети други процесуални действия, подробно описани в РД, органите по приходите установили, че през ревизирания период „СИГМА ГОЛД“ ЕООД е извършвало облагаеми доставки, свързани с международен автомобилен транспорт и главно спедиторски услуги, включващи организиране и координиране осъществяването на превози на товари по заявки на товародатели или чрез посредничеството на други български и чуждестранни спедиторски дружества.

Било констатирано, че основни клиенти на „СИГМА ГОЛД“ ЕООД са както чуждестранни дружества от Д., А. и Л. и други страни, така и от регистрирани в България такива. Основни доставчици на транспортни услуги били „АБЕВИЛ“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], „НОЛИ НОРД“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], „СТАРТ СПЕД“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] и „СТРИЙТ ТРАНСПОРТ“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] - превозвачи, с които ревизираното лице имало сключени рамкови договори. Съгласно тези договори, ревизираното лице осигурявало на дружествата превозвачи Ш.-карти за зареждане на гориво и заплащане на пътни и други такси в Европа.

Жалбоподателят имал подписан договор от 04.11.2016 г. с „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за ползване на услугата euroShell С.. Зареденото гориво се фактурирало от „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД като всяка фактура съдържала информация за количество и стойност на зареденото гориво и номер на превозното средство. „СИГМА ГОЛД“ ЕООД отчитала платените горива, консумативи и такси, заплатени с Ш.-карти, на база получените фактури от издателя на картите „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Впоследствие закупеното гориво се прихващало от задълженията на ревизираното лице към превозвачите, по силата на сключени с превозвачите споразумения за прихващане на насрещни задължения, подписани от „СИГМА ГОЛД“ ЕООД и от дружествата-превозвачи, като последните прихващали дължимото им възнаграждение за превоз на товари със задълженията си към ревизираното дружество за предоставеното гориво и платени такси чрез предоставените им за ползване Ш. карти. Предоставянето за ползване на Ш. карти на възложителя за зареждане на гориво от превозвача е уредено в чл. 1, т. 1 от рамковите договори за превоз на товари.

За зареденото гориво извън територията на страната бил подписан тристранен договор между „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, FDE A/S и „СИГМА ГОЛД“ ЕООД, според който при закупуване на гориво от друга държава-членка, платеният данък можел да бъде възстановен при натрупване на определена стойност на данък за възстановяване, различна за всяка държава-членка. FDE A/S възстановявал стойността на данъка на „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и същият се прихваща от задълженията на ревизираното дружество към „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД.

За периода от 01.03.2019 г. до 30.04.2019 г. жалбоподателят включил в дневника за покупки 4 фактури за покупка на гориво и такси с Ш.-карти, с издател „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, по които е ползван данъчен кредит, а именно: фактура № [ЕГН]/31.03.2019 г. с данъчна основа 19260.46 лв. и ДДС 3852.09 лв.; фактура № [ЕГН]/17.03.2019 г. с данъчна основа 18259.47 лв. и ДДС 3651.89 лв.; фактура № [ЕГН]/30.04.2019 г. с данъчна основа 6698.38 лв. и ДДС 1339.68 лв. и фактура №

[ЕГН]/17.04.2019 г. с данъчна основа 15 536,24 лв. и ДДС 3107,25 лв.

Предмет на доставките по горепосочените фактури е закупено гориво от дружества превозвачи с Ш. карти, собственост на „СИГМА ГОЛД“ ЕООД. Фактурите са придружени от справка за количество, стойност на зареденото гориво и рег. номер на МПС. Съгласно представената към фактурите подробна информация /неразделна част от фактурата/, горивата са заредени на територията на Република България. Относно предмета на доставката „Международни сервизни такси“, съгласно писмени обяснения от страна на задълженото лице, това са сервизните такси за всяка една Ш.-карта, които са определени в договора между „СИГМА ГОЛД“ ЕООД и „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и приложенията към него.

Според ревизиращите органи, в случая за отношенията между „СИГМА ГОЛД“ ЕООД и дружествата-превозвачи е налице хипотезата на бартер, по смисъла на чл. 130 от ЗДДС. Това било така, тъй като ревизираното лице заплащало на „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД зареденото гориво, но същото било за сметка на дружествата-превозвачи /чл. 25, т. 2 от сключените рамкови договори/, като насрещните задължения на страните по рамковите договори се уреждали чрез споразумения за прихващане. „СИГМА ГОЛД“ ЕООД е ползвало данъчен кредит по фактурите, издадени от „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за зареденото гориво с Ш.-картите и такси за обслужване на същите, като в същото време това гориво се използва от транспортните дружества при извършване на транспортните услуги. Следователно, ревизираното лице не потребявало горивото по фактурите, а го предоставя на трети лица - транспортните дружества-превозвачи, поради което горивото е следвало да бъде префактурирано на превозвачите, ведно с таксите, представляващи неразделна част от Ш.-картите, които от своя страна са обвързани с конкретно превозно средство. В случая се касае за прехвърляне на собственост върху стока и извършена услуга /гориво и такси/ от страна на ревизираното лице, в качеството му на доставчик, към превозвачите, в качеството им на клиенти.

Въз основа на така установените факти органите по приходите са достигнали до извод, че в отношенията между „СИГМА ГОЛД“ ЕООД и доставчиците на транспортни услуги, е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и чл. 9 от ЗДДС, от „СИГМА ГОЛД“ ЕООД към транспортните дружества, с място на изпълнение на територията на страната, тъй като фактическото предоставяне на горивото е на територията на страната и получателят на услугата е в Р.България.

В резултат на изложеното е прието, че са налице основания за начисляване на данък със ставка 20% върху данъчната основа на доставките на гориво и такси. Предвид гореизложеното на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 130 от с.з. и чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДС/, върху данъчна основа - стойността на зареденото гориво на територията на страната по фактури на „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ревизиращите органи са начислили ДДС, както следва за м. 03.2019 г. и м. 04.2019 г. в размер на 14149.12 лв.

„СИГМА ГОЛД“ ЕООД оспорил по административен ред Ревизионен акт /РА/ № Р-22221419002951-091-001 от 09.01.2020 г., като с Решение № 496/21.04.2023 г. на Директор на Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, РА е потвърден изцяло.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от „СИГМА ГОЛД“ ЕООД жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

По същество на спора:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № РА № Р-22221419002951-091-001 от 09.01.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията - органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с Решение № 496/21.04.2023 г. на Директор на Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, с който на „Сигма Голд“ ЕООД за ревизираните данъчни периоди е установен ДДС за внасяне в размер на общо 14149.12 лв. произтичащи от начислен ДДС за м. 03.2019 г. и м. 04.2019 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл. 160, ал. 2 ДОПК, настоящият състав на Съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал.2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК-РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалните правила за издаването на акта.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА както се посочи по-горе са установени допълнителни задължения по ЗДДС за начисляване на данък със ставка 20% върху данъчната основа на доставките на гориво и такси, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 130 от с.з. и чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДС/, върху данъчна основа - стойността на зареденото гориво на територията на страната по фактури на „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ревизиращите органи са начислили ДДС за м. 03.2019 г. и м. 04.2019 г. в размер на 14149.12 лв.

Относно допълнително установените задължения по ЗДДС - начисленият на основание чл. 86 от ЗДДС данък за закупено гориво и такси по "Ш. карти", съдът намира следното:

Липсва спор по делото, а и това се установява от фактите по същото, че „СИГМА ГОЛД“ ЕООД е извършвало облагаеми доставки, свързани с международен автомобилен транспорт и главно спедиторски услуги, включващи организиране и координиране осъществяването на превози на товари по заявки на товародатели или чрез посредничеството на други български и чуждестранни спедиторски дружества.

Дружеството жалбоподател е бил получател на транспортни услуги извършвани от превозвачите - „АБЕВИЛ“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], „НОЛИ НОРД“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК],

„СТАРТ СПЕД" ЕООД с ЕИК:[ЕИК] и „СТРИЙТ ТРАНСПОРТ" ЕООД с ЕИК:[ЕИК] по силата на сключени рамкови договори. Съобразно залегналото в договора, ревизираното лице осигурявало на дружествата превозвачи Ш.-карти за зареждане на гориво и заплащане на пътни и други такси в Европа, които разходи били за сметка на последните. От възнаграждението, което ревизираното дружество дължало за получените транспортни услуги, се прихващали задълженията на дружествата-превозвачи за зареденото гориво от посочените дружества.

За да начисли допълнителните задължения по ЗДДС, органите по приходите са приели, че е налице хипотезата на бартер по смисъла на чл. 130 от ЗДДС, тъй като ревизираното лице не потребявало горивото по фактурите, а го предоставяло на трети лица - транспортните дружества-превозвачи, поради което горивото е следвало да бъде префактурирано на превозвачите, ведно с таксите, представляващи неразделна част от Ш.-картите, които от своя страна са обвързани с конкретно превозно средство. В случая се касае за прехвърляне на собственост върху стока и извършена услуга /гориво и такси/ от страна на ревизираното лице, в качеството му на доставчик, към превозвачите, в качеството им на клиенти. С оглед на това е приело, че се касае за доставката на гориво - доставка на стоки, по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, с място на изпълнение на територията на страната, съгласно чл. 17, ал. 1 от с.з., тъй като фактическото предоставяне на горивото е в България, а относно таксите за обслужване на Ш.-карти е прието, че е налице доставка на услуга, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, с място на изпълнение също на територията на страната, съгласно чл. 21, ал. 2 от закона, тъй като мястото, където е установен получателят, е в България.

Настоящият съдебен състав споделя изводът на приходните органи, че безспорно в случая се касае за бартер съгласно разпоредбата на чл. 130 от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 130, ал. 1 от ЗДДС, когато е налице доставка, по която възнаграждението (изцяло или частично) е определено в стоки или услуги, приема се, че са налице две насрещни доставки, като всеки от доставчиците се смята за продавач на това, което дава, и за купувач на това, което получава. Съгласно, ал. 2 от с.р., данъчното събитие и за двете доставки по ал. 1 възниква на датата на възникване на данъчното събитие на по-ранната от тях.

Тоест, за да се приеме, че е налице бартер по смисъла на чл. 130, ал. 1 от ЗДДС, е необходимо да има две насрещни доставки, всяка от която да представлява плащане по другата доставка. При настъпване на данъчно събитие по първата доставка се счита, че е извършено авансово плащане по втората доставка, което прави ДДС изискуем и за доставката, по която все още не е настъпило данъчно събитие. Принципът е, че на облагане подлежат възмездните доставки, като цената, без значение дали е уговорена в парична сума или в натура, е съществен елемент от сделката и се определя (по вид и размер), от волята на двете страни. Ето защо, за да се приеме, че е налице бартер по смисъла на чл. 130 от ЗДДС, натуралната насрещна престация следва изрично да е уговорена от страните, а не извлечена посредством тълкуване на осъществени преди или след сключване на сделката правни и/или фактически действия, или предполагагана от резултата от сделката.

Както посочва СЕС в Решението си от 26 септември 2013 г. по дело Серебрянный век, С-283/12, точка 37, възможността една сделка да бъде квалифицирана като възмездна, предполага единствено съществуване на пряка връзка между доставката на стоки или на услуги и реално получена от данъчнозадълженото лице насрещна престация. Подобна пряка връзка е налице, когато между доставчика и получателя съществува

правоотношение, в рамките на което се правят взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на услугата, предоставена на получателя. В точка 38 от същото решение, СЕС посочва, че насрещната престация при доставка на стоки може да се състои в доставка на услуги и да представлява данъчната основа за тази насрещна престация по смисъла на член 73 от Директивата за ДДС, при условие обаче, че е налице пряка връзка между доставката на стоки и доставката на услуги и че стойността на последната може да получи парично изражение (Решение от 3 юли 2001 г. по дело В., С-380/99, точка 17 и цитираната съдебна практика). Според т. 39, договорите за бартер, в които насрещната престация поначало е в натура, сделките с парична насрещна престация представят две еднакви положения от икономическа и търговска гледна точка (вж. в този смисъл Решение от 3 юли 1997 г. по дело Goldsmiths, С-330/95, точки 23-25 и Решение от 19 декември 2012 г. по дело О. България, С-549/11, точка 35).

Следователно, за да се приеме в казус като настоящия, че е налице бартер, трябва да се установи наличието на пряка връзка между доставката на услуга предоставяне на гориво на трети лица - транспортните дружества-превозвачи, ведно с таксите, представляващи неразделна част от Ш.-картите и приспадането им срещу насрещно задължение за заплащане на възнаграждение по договорите за превоз.

Такава пряка връзка може да съществува само ако страните са поели задължение да извършат взаимни насрещни престации, в рамките на едно конкретно правоотношение, какъвто е настоящият случай.

В случая по делото е безспорно установено, че е налице доставка на услуги по смисъла на ЗДДС. Това е така, тъй като горивото е родово определена вещ и съгласно чл. 24, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите, собствеността върху такива вещи се прехвърля с предаването им на купувача. В случая няма спор, че горивото въобще не е предавано във фактическа власт на ревизираното дружество, което означава, че последното не е придобивало право на собственост върху това гориво. От тук следва извода, че жалбоподателят няма как да е продал гориво, което не е било негова собственост. В случая е налице доставка на услуга по смисъла на ЗДДС, защото ревизираното дружество е предоставило възможност на неговите контрагенти да използват „Ш. карти“. По същество тези услуги се изразяват, на първо място, в закупуването на „Ш. карти“. В хода на ревизията е изяснено, че издаването и закупуването на тези карти се предхожда от фирмена процедура, при която освен всичко друго се прави преценка и относно платежоспособността на лицето-държател на „Ш. карта“. Ревизираното дружество е предавало фактическата власт на тези карти на неговите контрагенти, както и е разплащало задълженията по тези карти. От горното следва извода, че „СИГМА ГОЛД“ ЕООД действително не е доставило стоки на своите контрагенти, но е извършило доставка на услуги към тях. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Мястото на изпълнение при доставка на услуга се определя по правилата на чл. 21 от ЗДДС. Съгласно ал. 2, изречение първо на същия член мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност, т.е. релевантна в случая се явява именно посочената разпоредба, от което следва, че доставките на процесните услуги отново са с място на изпълнение на територията на страната. Предвид това жалбоподателят е следвало да издаде първични счетоводни документи на дружествата-превозвачи и да начисли дължимия данък на основание чл. 86 от

ЗДДС. Съгласно чл. 86, ал. 2 от ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Предвид изложеното, обосновано и законосъобразно с РА за данъчни периоди от м. 03.2019 г. и м. 04.2019 г. е начислен ДДС в размер на 14149.12 лв.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, вр.чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 1673,42лв./хиляда шестстотин седемдесет и три лв. и 12 ст./

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 80-състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Сигма Голд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], ул. Х. Ч., № 5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя Р. Н. Д. срещу РА № Р-22221419002951-091-001/09.01.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията - органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с Решение № 496/21.04.2023г. на Директор на Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 14149.12 лв., произтичащи от начислен ДДС за данъчен период м.03.2019г. и м.04.2019г.

ОСЪЖДА „Сигма Голд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 1673,42лв./хиляда шестстотин седемдесет и три лв. и 12 ст./ представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: